

5. DAN CAMINA

Taka in drugačna darila

Nedelja, 27. avgusta 2017

Estella [estelja]. Mesto nas je kot dobra mati čakalo na koncu vijuganja po res lepem in slikovitem podežlju, polnem olčnikov in vinogradov ter tihih kamnitih vasic, ki so kakor stari možje v poletni vročini molče čepele nad njimi. Tik za tem, ko smo namreč stopili v albergo, se je utrgal oblak. Kot bi nas oblaki čakali. Ali pa Kdo drug. Že med potjo smo namreč dobili nekaj blagoslova (beri: par kapelj dežja), da dan le ni bil pretežek, kajti bilo je strašno soparno.

Ni bil ravno najlažji dan, posebno zato, ker je sledil neprespani noči: v starem mestecu Puente la Reina [puente la rejna], v majhni sobici skupaj s še petimi romarji, smo ob strahoviti sopari, odmevajočem smrčanju od znotraj in predirnem hrupu od zunaj bolj kot ne bedeli. Zato smo šli na pot še v mraku. A je bil Najvišji z nami milostljiv; kar je ponoči kdo vzel, nam je po poti bogato povrnil. Tako je potrpežljivo prenašanje razglašenega smrčanja poplačal z ubranim petjem vaščanov in kitare v eni od vasic, menda so prišli ravno od nedeljske maše; potem je utesnjenost sobice zamenjal s svobodno prostranostjo polj, nočni hrup pa s pomirjajočo tišino umirajočih trav, žgolenjem ptic in žuborenjem številnih malih potočkov.

Tudi sicer dobivamo veliko darov. Poti so bogate s figami in robidnicami in radi se ustavimo pri njih, kakor da so tu zrasle prav

zaradi številnih popotnikov, čeprav nam je malokdo podoben, bolj ali manj se ne menijo preveč zanje. Tako pač je. Mnogi ljudje ne znajo sprejemati darov, tudi če so jim na dosegu roke. Mnogi ne znajo videti, opaziti lepote, mnogi ne najdejo ničesar, čemur bi se čudili, ničesar, kar bi jim vzelo sapo in jih očaralo, ničesar, v čemer bi uživali in si s hvaležnostjo napolnili od hoje po svetu izpraznjene duše. Človek, ki ne zna videti lepega, pa je zagrenjen in črnogled. Nima upanja in nima volje. Nima življenja v sebi. Življenje je težko. Kar pa ne pomeni, da v njem ni lepote. Le da lepota pripada tistim, ki so jo pripravljeni iskati vedno, tudi v težkih časih. Lepote tako ni sposoben videti, kdor je ne išče, kdor si je ne želi, kdor se ne bori zanj.

Pod eno od fig sem odkril še neki drug »dar«: pojavljajo se mi prvi zametki žuljev. Prsti na levi nogi me pečejo. Mažem jih s smrekovim mazilom in jih zavijam v mikropor, a morda je to samo prelaganje dejstva na kak dan pozneje. Verjetno bodo res enkrat tu in tega dneva me je strah. Dneva, ko bo vsak moj korak *bolečina*.

Zapisal bom nekaj, kar bom že jutri preklinjal, pa vendar moram, če naj bo moje iskanje lepote tudi v slabem in grdem in neprijetnem zares iskreno. *Kaj pa, če je tudi bolečina dar?* Kot fige, kot robidnice, kot lepo in toplo vreme ali kot topla prha? Kaj če mi prihaja nekaj povedat? Me nahranit ali morda ... česa osvobodit?

Saj je bolečina menda edina, ki res more spreminjati človeka. In tega se pravzaprav resnično bojim. Bojim se, da me bo pot spremenila.

Marija, podari mi oči hvaležnosti, da bom znal od Boga kot dar sprejemati vse, kar mi bo poslal na pot. Naj posnemam tebe, ki si vase sprejela Boga in poskrbela, da je zrasel in stopil v svet. Amen.